

Šifra kandidata:

Državni izpitni center

M 2 3 1 1 9 2 1 3

SPOMLADANSKI IZPITNI ROK

SLOVENŠČINA KOT DRUGI JEZIK

Izpitna pola 3

Daljše esejsko besedilo (400–600 besed)

Ponedeljek, 12. junij 2023 / 90 minut

Dovoljeno gradivo in pripomočki:

Kandidat prinese nalivno pero ali kemični svinčnik in enojezični slovar.

Priloga z izhodiščnim besedilom in konceptna lista so na perforiranih listih, ki jih kandidat pazljivo iztrga.

SPLOŠNA MATURA

NAVODILA KANDIDATU

Pazljivo preberite ta navodila.

Ne odpirajte izpitne pole in ne začenjajte reševati naloge, dokler vam nadzorni učitelj tega ne dovoli.

Prilepite kodo oziroma vpišite svojo šifro (v okvirček desno zgoraj na tej strani).

Izpitna pola vsebuje navodila za pisanje daljšega esejskega besedila, ki naj obsega od 400 do 600 besed. Število točk, ki jih lahko dosežete, je 35.

Pišite v izpitno polo z nalivnim peresom ali s kemičnim svinčnikom v za to predvideni prostor **znotraj okvirja**. Pišite čitljivo in skladno s pravopisnimi pravili, vendar ne samo z velikimi tiskanimi črkami. Če se zmotite, napačno besedo ali poved prečrtajte in jo zapišite na novo. Nečitljivo besedilo bo ocenjeno z 0 točkami. Osnutek daljšega esejskega besedila pišite na konceptna lista. Osnutek se pri ocenjevanju ne upošteva.

Zaupajte vase in v svoje zmožnosti. Želimo vam veliko uspeha.

Ta pola ima 12 strani, od tega 1 prazno.

Konceptni list

Empty rectangular box for writing.

Konceptni list

Empty rectangular box for writing the concept list.

Priloga z izhodiščnim besedilom

Marjan Tomšič: Grenko morje (odlomek)

Marjan Tomšič: Grenko morje. Ljubljana: Kmečki glas, 2002. 60–61.

Tudi ona je čutila, da se mora z njo nekaj zgoditi. Zato je obiskala sestre v azilu in zato je prosila patra Anastazija za spoved. Toda kaj, ko sta zavest in volja eno, srce pa je nekaj povsem drugega. In prav srca ni mogla pomiriti in utišati.

»Ko me vsaj ne bi tako strašno vleklo nazaj v Prvačino! Ko le ne bi več tako vroče in tako boleče hrepenela po naših njivah, senožetih, vinogradih; ko se le ne bi tako živo spominjala na Gorade, na Komnačjelo, na Mandrjo, Bezovlak, na Kužlek, Vrneke, na Strugo ob Vipavi ... pa na našo Lisko, Sivko, Ciko ... in na našega psička Morota ...«

In je molila in molila, stiskala v rokah podobico svetega Jožefa in podobico svetogorske Marije in čakala, da se je usmili nebo. Prosila je za čudež pozabljenja. Ta čudež se je zgodil kmalu zatem, v sanjah ...

Bila je spet doma. In bilo je tako, kakor da se je vrnila po treh letih in pol. Natančno je vedela, da je minilo toliko časa od njenega odhoda. Stopila je v sobo, šla mimo začudenega moža, dvignila iz posteljice sina Mihca in se tedaj tako razveselila, da je kar kriknila: »Pa saj to je Thomas, sin od Therese in Henrya Cheringtona. Jezus, jaz pa sem mislila, da je ostal tam, v Akesandriji. Na, zdaj pa je tu, v Prvačini, in meni ni treba iti nazaj v Afriko!«

Takrat je k njej pristopil njen mož Ivan, ki pa naenkrat ni bil več Ivan, ampak Jezus. Pogledal jo je z očmi, kakršnih še nikoli ni videla. In te oči so zbrisale vse: Thomasa, posteljico, sobo, hišo, vas, Goriško in sploh ves svet. Potem so bile le še te čudežno lepe oči.

Prebudila se je in, še vedno budna in ležeča v svoji aleksandrijski sobi, gledala v te oči. Le počasi, zelo mehko in milo, so oči odhajale in so se iz polteme začele izrisavati stene in strop njene sobe.

Ko se je povsem prizemljila, ko je bila spet vsa tu in ne v sanjah, je presenečena začutila spremembo. Žalost, bolečina, predvsem pa tisto neznosno hrepenenje, vse se je odmaknilo; bilo je še tu, še v tej sobi, toda ni bilo več v njej in ni več tako obupno trpela. Začutila je mir, z njim pa srečo, ki se je, bolj kot je nastajal dan, spreminjala v veselo blaženost.

